

מספסר רספסל

שיחת ספר על (ח) נשואים רמז מאת ד. פוגל. הוצאת "מצפה תרין".

ענין תרומם-ומהו נטה כבר לחיטן מקורו?
ההצמדה האמיתית נחשלה. מצפה "שש-של"
התחיל להסדר עליו חמנים מקורים. נגששים אנו
ותהלים: טון פתאים השפע הזה אתי זבל של בעולה?
ואלם איש לא פלל לחיטן
מה-המצטרין באקטואליות הפוזיבליטה בעשי
היה הדימד ובחודשי השפה. מנעו לחיטן של דוד פוגל
"ח. נשואים".

השם עצמו מראה כבר על פוזיבליטה אוני-ברסלית
השפחה מעל לכל אלאים, טענה חוקמה.

ואלם אין מיל לספר עבר הבקרת קבלה בפנים
המצעים את החיטן המקור הראשון שלעו. רק שוחח
אחת-חמנים לכאן ולכאן - ואן השפה לבבית, רק
המבקר הצעיר שגן-העט אחרים בודים ב"מסק" הודו
בזה מלא שכל גמור החיטן מלם עי אודו כל יוצא
מן הכלל חבכים עליו. אכן אודו הברוח הוא המבקר
הצעיר הזה. ואלם אף הוא מתערה להוציא משפט
ורק סבירות משם כל הקדמם שנכונים הם לחכות
לשני האלקים והכאים.

נמצאו גם "משגלים" אחרים הודאים בחיטן רק
השפחה נדה של איה שגצלה ואלם כל קדמא בעל
סעם יחזן שודו וזה. לששוד ולחמנטטון שלעו
ולספר ששמו שגצלו ש רק פיש משתתף אודו: שגדים
גדו בעדו היחסיה דמא. אין שם ספק שודו פוגל
הוא מקורו ומסלול חיה רק לו הוכחת תודעת לחיה
הפחת את הספריה המקדמת של "מצפה".

וכיין מהו החיטן?
כמו ככל יצרה קליטה-לא החיטן היא החשוב כאן
כטעם שאין מה לספר. דמור-אנו חלילה אישיות
החיה באמת היין בחיטן החיל העקלה לצד את
הליכות. אודמא: זהו צע"ה, דהו לא תואר לו ולא הדר.
הדל אישם דגיל להתפלסף על כל צעד ושעל ופירן
כמה לא קטנה, אלא העיקר הוא שהמספר אודו אתה
המראה שששים זה אודמא אודו גם כל הנשים הנכונות
בספר.

הנאיפה עניקה ובדיקתה אודו-ה מספר לנו ד.
פוגל ביצד שאמת הברו מערה את גבורתו. זהו עם
המבקר מפורים אנו פמה פעמים מהחפך הגבור הנחמד
על גמורו יחד עם החבור מודם או לאספרים של
הגבור ש"האדם הוא יצד מנתקד".

הנה סוף סוף יצא הגבור אל תהוב, וכאן מתגלה
נפשו הפנטאסטית של גודוהיל בכל עונה הפועמי:
הדרוב משער אודו. הוא אנו ידע מה לעשות. הוצח
דמא נה-כס להימנה ולקנות הודים שאינם נחצים לו למל.
הוצח הוא להתעבב פראש הוצח ולחוק דמי חוב
לשיכרים ושבים. כי ידע מה יכול היה לעשות גבורו

עו החיטן מלא חוכמו ד. פוגל שובסכו יש רק שילוניג
איה, וכאן גודוהיל שלשלת פעילות של הגבור שלעו,
הדך אנו נדע לנו, שהוא גם מספר. הוא "מהלך" בודו-
מה גודוהיל אנו הלך חלילה לכל כן המורה אלא
"מהלך" החלטה רחוקה ובודך הוא ישוב לעוח על
ספסל "לספסלים בכלל ש"עד גדול בחיטן, כטעם
בכל סוף מוצאים אנו-ספסל גודוהיל מה שב עליו.

באישיות מיוחדת מספר לנו המחבר את הדבר הזה
כאלו גם אנו ה"ט יחד אנו ועם-הגבור מנא היחסיה
ושפת כל החיכות הסמטאות מודים לנו כשפחות
החיות הל אצבו: לאמה רחוב הלך ראשונה גודוהיל
ולאמה סמטה שנה אתי כך לאטנו הולכים אודו
לשפדים כל צעד, כאלו היינו סוכני בולשת.

וכאן אנו מכדים בחיש החסיסה המיוחד של
המספר. הנה הוא מלא לפחוסט. ואם פחוסט מלה לנו
את אצור. היששים שמתחת לחברתנו: זהו לשכנו דוד
פוגל מלה לנו הדברים שאנו נראים לען היליה. הוא
מספר לנו על "גשור שעל גבו השדרה שלא נתן לדמיונו"
ועודה רבבה כחלו נראו ת"י נמצא גם, אנוקד לא נראה
שצין כמה פעמים ו"הדל" (עמוד 28).

כאשר הפילים פוזיבליטה פוש גודוהיל מלפני,
כתורה האודמא אודו אך אין הוא אודו אחת. הם
מטילים, ובחך נחם על הספסלים, הגבור מודם איה
וביעים את חסמו מחוצ"ה לא ידוע. הוא נכנס הביתה
יש לו בעות בית וקנה ופודנות במדה מספקת והיא
מספיקת לו, בפעם לא הראשונה על שתי הקמות שיש
לה גודוהיל שמשע וסובל בחסמה.

הנה הרגע המכריע. בבית קפה אודו, פוגש גודוהיל
בבחינה עצומה מתדע איה ומדע לה שלפי עניות
דעמו הם, וזה מנכ"י. הברעות מודה מה ומצמחה שאמצו
שעריפה. הם החליטו להפגש מה.

למחרת הוא מקדים לצאת "מהלך" על פני הדרו
מה ומתחשב על הספסלים בגיל. הנה לופי. הוא
נכנס אל הדרה, יושב ומן מה רסלית מטה. קשה לנעות
את מספר הספסלים שעליהם ישב גבורו מרם שהגיעת
שעה הראון עם הברעות. השעהוה כבר יוצא מחקפה
עם הברעות, שאמת אודו האשה:

הוא תקחי לאשה, גודוהילוס?

הגבור שלעו עינה בלי ספקקים:
- ודא, או מוכן.
הדך אנו נדע לנו שיעץ היחס שלו העסק שרשינו
עד לזה גדול מספר. וכאמצע הרוצח הוא מתבקן אותה
הודיש פטנה בן "המפגשו ממש אמרקים".

הם נכנסים לחדר מודו במלון הברעות הישיבה
את עצמה יפה מאד בחוד הזה. עוד לא הספיק גודוהיל
להבחין בין ישונו וישמאלו החברות כבר ישבה על
המפה והלחה את נעליה. הגבור שלעו, הידו"ש שמתחזי
מתנדפים ונסם מתוך גופו".

וכאן בשוחח אחרת, באפוס שאון הגמחו בכל
הספרות העולמית מיכה לנו המחבר תפוצת כל החיטן:
תיאור (הברעות) קטנה לפתע במקומה.

התפישת הדין: פקדה בקול נגיד טעמו ובצמחה
התחילה קומעת מעלה את השמלות הודקתן על כסא.
אך כך-תפשה בגודוהיל, הספה אודו מן הקרקע
בעצמו קל והשכיכותו במטה.

הקודמ יכול לתאר לעצמו כמה היה "מהלך" אודו
זה הגבור ברחובות, על כמה ספסלים ישב וכמה אנשים
פגש.

הנה מתקרבים ימי החתונה. הברעות מתגדחת
פשוט לשם ספורט. במשך הזמן עד יש החתונה, המשך
גודוהיל את טולו החלבו ברחובות. נחזע לאיה מן
בגוש שסובב אודו אל ביתו הדוע לו את אשתו, כאדם
המציע כוס תה. האשה היתה נכונה לציות לבעלה,
ולחצה אלו את גופה היקד, הדך עד שהתנגשו לו
"יצד גיה לכל הנחלת". נחמד מאד איה המניסטים
יש בעולם הגדול, ראשנו לא ידענו:

הקודמ הנפעים תישבו: או ודא, תחל לפנינו עוד
היכן, אך לא חוקא גודוהיל ממשך לשוטט ברחובות
נפגש עם אשה מתקלפת שהוא עוה לה לשוב לביתה.

הנה סוף סוף הגיעו ימי החתונה. לששודו בנגד
ודים ואודו האודמא הלכו לסנימה ומשם עברו ישר
אל החדר של גודוהיל והי הנשואין החלו.
גודוהיל הסופר עמד כעוה במחכן ספרים ומשנו-
הנו לא הספיקה למלא כל הישיותה של הברעות. ופת
אם הודעה הברעות שהוא רוצה לעשות לה נחוח
שדים, וכשלא קבלה ממנו כסף להוצאות פעולות נחמה
לו ספירות לה וברחה מהבית.

הנה יעשה גבר עלוב כזה אתי ספירות לחי?
הוא במשך את שלעו, מהלך ברחובות וזה על
ספסלים תקודמ "שאל: ט סוכן, אבל מהו הסוף?
מה היה האודו?

מילא, מה כול להיות? פשוט: הקודמ העבר אנו
הייל "לספרות אודמא". הלא לפנינו החיטן האודמא
הראשון: המעט הישיות ממצאו בן- וכלן מקודמת, כולן
אודמא, גילן הברעות ומענינות:

א כיצד אשה מוכשפת לה את הגבר בחדר במלון?
א כיצד בעל מצעי לאודו, מכיר הודיש, את אשתו?
א כיצד אשה מודמנת באחת הביעות היפות של
העולם עושה לה נחוח שדים. ועוד ועוד. וכל זה אנו
די לקודמ העבר??

נעתי, כי אצמם אין הקודמ שלעו מהגל עדין
בחיטאים נצחים כאלה הפוזיבלימות של נחוח שדים
וכדי אין כעסות אודו עדין כל כך-ואלם חודשי
השפה בודא צדכים לענין את הובבו-שפתו ואפילו
את האקדמיה ללישון העברית.
למשל:

ההשף הדך אנו שתי שני' והב קודמות"
הלוי לפנינו הקרה אריאלוגה ספסל, חבו רק
שהמבקר לא המשך את עבודתו. כי ידע כמה הברים
קדומים יכול היה למצא באודו הספר?

והודו איה על עקבם" - (ע. 29) בלי ספק הודיש
אלא שאנו בודו בכל זאת.
הלך בגלל הדך הודם המעונן הופשר" (ע. 48)
המלמדה הישית לחיטן?

היום הלך ב"נתיים החושך".
אודו כך נסמטה ציפה מפורסמת (188) - לא
רק הפוזיבליטה של החיטן כלו מפורסמת, אלא כל
סרטי, אפילו העיבת.

אודו מאודו, מדמא מעליב עד היסוד, אשה
נפסל אלו משהו, היה אצמם שודו כי עדין בענינו,
מחשט סנעד לכל הודוהיל השונים, מספרים ונודק
לוגיה לתך הספרו עם כל הודמנות, אף על פי כן
קרה קצת עקצו כאן, בחך, למראו יום הספרו
ההוד" (185)

גודוהיל נדעו בענינה והסך "צממו אתודנות"
(187).

הוא יצאה לעואל את בעלת החדר הוקנה עליו
על גודוהיל, מה הלך, השעה המוזקת האם לא
אשה, מתי ישיב" (141).

הוא אעמד לך לשכונת על כך" (146)
נמצא כבר-השיב הלה כל הסך ראשי" (175)

אם כל החדשים" האלה יתקבל בספרות או
רק מקומם - ימים גידו. ואף על פי כן ציינים את
להודות שודו הברו המקור הודא שכתבן הזה. מוכן
יבוא אברענים ואשש-נים רשעני את טענות הדקדוק
המקורקל. ואלם אנו בני רנא, בני המאז הונשרים-אנו
אנו ששדנים כאלה.

לפי שעה דמספתי רק בחלק הראשון והוא גם הספר
הראשון של מצפה סקר. האצמם על סו צדך לדון
מראש על שאר ספרות, מצפה"י אצמ: מקודם נוכח
מודא לקודמ גם את שני האלקים האחרים של החיטן
ה"נ. נשואים" מלא -